

ΕΦΗΜΕΡΙΣ - ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Δεύτερός μας χρόνος είναι
κι' ἔδρα πάλιν αἱ Ἀθῆναι.

Χίλια ὀκτακόσα ὀγδοῆντα ἕξ η,
εἰς αὐτὸ τὸ χρόνο καὶ θὰ μᾶς τρέξῃ.

Ὁ Ρωμῆος τὴν ἑβδομάδα
κι' ὅταν ἔγω ξεπνᾶδα
Συνδρομητᾶς θὰ δέχομαι,
μοναχὰ ἰσῆς Ἐπαρχίας
ἐπειδὴ καίρου πτωχεῖα;
Συνδρομὴ γὰρ κάθε χρόνο

μόνο μιὰ φορὰ θὰ θγαίνῃ
κι' ὅποτε μοῦ καταβαίνῃ.
— διότι τοὺς ἀνέχομαι,
— καὶ ὅτ' Ἐ. ωτὲρ ὄν,
τρέχει τὸ Ἑλληνικόν.
— φράγκα δώδεκα καὶ μόνο,

γὰρ τὰ ξένα ὅμως μέρη — δεκαπέντε καὶ ὅτ' ἔχει.
Ἄλλ' ἔδω συνδρομητᾶι — δὲν θὰ γίνωνται ποτέ
κι' ὅσα φύλλα κι' ἂν κρατῆς — δὲν περνεῖς συνδρομητῆς.
Κι' οὔτε θέλω ντ' ραβῆρι — μὲ κανένα κανονιέρη.
Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀποστέλλονται σ' ἐμέ.
Μὲς ὅτων φόρων τὴν ἀντάρα — κι' ὁ Ρωμῆος μᾶς μιὰ δεκάρα.

Εἰκοσιτρεις Αὐγούστου... σεισμός κι' ἀνεμοζάλη
κι' ὁ Βάττεμβεργ ἐπῆγε ὅτ' ἡ Βουλγαρία πάλι.

Ἐκατὸν τριάντα ἕνα
κι' εὐτυχίαις ὀλοένα.

Τὸν Βάττεμβεργ πάλι
ἢ λύρα μας ψάλλει.

Ἐγὼ σοῦ εἶπα, Βάττεμβεργ, ὀπίσω νὰ γυρίσῃς
καὶ σὺ ἀμέσως μ' ἄκουσες, χωρὶς στιγμὴν ν' ἀργήσῃς.
Καὶ τώρα νὰ! ἐγύρισες εἰς τὰ παλιὰ σου μέρη
καὶ ἀλλαλάζει γύρω σου τῶν Τσουσηδῶν τᾶσκέρι
καὶ μὲ φωταῖς καὶ κλάμματα τὰ κράσπεδά σου πιάνουν
κι' ἐμπρός σου γονατίζουνε καὶ τῆς ἀρκουδῆς κάνουν.

Καὶ ὁ Μιλάνος, Βάττεμβεργ κι' ἐκεῖνος σὲ συγχαίρει,
ποῦ μιὰ φορὰ κι' ἕνα καιρὸ τοῦ ἔσπασες τὴ μοιρη,
θυμίαμα κι' ἐγκώμα καθέννας σοῦ προσφέρει
κι' ὑποδοχαῖς σου γίνονται καὶ τόσο νταβατοῦρι.
Καὶ σὺ λεβέντης ὅπως πρὶν ὅτ' ἡ Σόφια σου πηγαίνεις
καιράχαις Τσουσηδῶν πατεῖς καὶ ἄργηγορος διαβαίνεις.

Ἐκεῖνοι ὅλοι, ποῦ προχθὲς σ' ἐδιώξαν ἀκόμη,
σ' ἀνοίγουν τῆς ἀγκάλαις των μὲ ὕμνους καὶ μὲ δῶρα
καὶ ἀπὸ δάφναις στρόνονται πρὸς χάριν σου οἱ δρόμοι,
ὡσὺν νὰ πρωτοπάτησες ὅτ' ἡ Βουλγαρία τώρα.
Τὴ μιὰ ἡμέρα διώξιμο μὲ ξέσκεπο κεφάλι
καὶ ζήτω καὶ στεφάνωμα κι' ὑποδοχὴ τὴν ἄλλη.

Κι' ὁ κύριος Καραβελῶφ μὲ ὄλο του τὸ κόμμα
τὸ κόβει λάσπη ὁ χαλῆς καὶ ὅπου φύγη φύγη,
βουβαίνεται, καὶ τοῦ Ζακῶφ τὸ λυσσασμένο στόμα
καὶ ὁ καθένας κρύβεται καὶ τὴ φωνὴ του πνίγει.
Μὰ κι' γενναῖος σου λαός, ποῦ ἔμαθε νὰ διώχνῃ,
δεμένους χειροπόδαρα ὅτ' ἡ φυλακὴ τοὺς σπρώχνει.

Ἄλλ' ὅμως σὺ, ὅπου καλὰ τὴν πάστα των γνωρίζεις,
μὴν τοὺς ξεσυνερίζεσαι αὐτοὺς τοὺς παλαιοκύλους,
γιατὶ δὲν χάνεις τίποτα καὶ διόλου δὲν κερδίζεις
καὶ ἂν ἐχθροὺς σου τοὺς θαρρῆς καὶ ἂν τοὺς ἐξῆς φίλ.
Γιὰ ὅσα σοῦ ἐσκάρωσαν δὲν πρέπει νὰ θυμώσῃς
καὶ οὔτε εἰς τὴ ράχη των τὸ χέρι νὰ λερώσῃς.

Ἐγὼ σοῦ εἶπα ἄργηγορα ὀπίσω νὰ γυρίσῃς,
καὶ σὺ ἀμέσως μ' ἄκουσες, χωρὶς στιγμὴν ν' ἀργήσῃς.
Σοῦ εἶπα πῶς οἱ Τσουσηδες δὲν ξέρουνε τί κάνουν,
σὲ διώχνουνε τὴ μιὰ στιγμὴ, τὴν ἄλλη τὸ ξεχάνουν.
Κανεῖς δὲν πέρνει χαρτοσιὰ μὲ τὸ λεφοῦσι τοῦτο...
τῶχει ζαλλση, Βάττεμβεργ, ὁ Τσάρος καὶ τὸ κνούτο.